

ЯВОР ЦАНЕВ МЪЛНИЯТА

chitanka.info

Шърли се беше замислила и когато звънецът на входната врата преряза тишината, без малко щеше да изтърве чашата. Стоеше така вече четвърт час, а мислите ѝ неизменно се въртяха около Род. Кафето беше изпито, утайката — започнала да съхне, образувайки причудливи фигурки. Дали не трябваше да отиде до съседката си, за да ѝ гледа? Тя беше познала доста неща на някои от съученичките ѝ.

Звънецът отново иззвъня, този път по-дълго отпреди и момичето се надигна. Остави пътьом чашата от кафето на шкафа и се доближи безшумно до вратата. Беше решила да не отваря, ако е пак Род.

Погледна през шпионката и видя около десетгодишно момче със скейтборд под мишница, нахлузило наколенки и налактъници в ярки цветове. Бейзболната му шапка бе обърната с козирката към тила, в ръката, с която притискаше скейтборда към тялото си, държеше сладолед.

Шърли не го познаваше, но го беше виждала да прелита надолу по улицата, възседнало дъската на колела.

Тя отвори вратата и му се усмихна.

Момченцето, облизвайки устни, я огледа внимателно. След това отхапа парченце от сладоледа.

— Здравей — каза Шърли. — Кого търсиш?

Момченцето близна замислено от сладоледа, погледна я изпитателно и попита:

— Ти ли си Шърли?

— Да, аз съм...

Хлапето се извърна и погледна зад гърба си. Шърли също отправи поглед нататък, но не видя нищо необикновено. Живият плет от подрязан бръшлян, къщите на съседите, паркираните автомобили, наредени по протежение на улицата, и няколко минувачи.

— Това е за теб! — Момчето тикна някаква хартийка в ръката ѝ и пусна скейтборда на земята, стъпи с единия крак на него и се отблъсна с другия. При дворната врата се спря за миг, докато я отвори, шмугна се ловко през нея и се понесе надолу по улицата.

Шърли отвори уста да каже нещо, но точно тогава се сети. Нямаше съмнение. Това беше бележка от Род! Два пъти му затвори телефона, два пъти не му отвори вратата...

Стана ѝ донякъде приятно, че все пак е намерил начин, но се почувства и малко изиграна. Погледна листчето и каза на глас:

— Аз пък мога да не го прочета! — Огледа се, сякаш очакваше Род да е наблизил и да я чуе, врътна се сърдито и блъсна силно вратата зад гърба си. Веднага след това се почувства глупаво, направи няколко крачки в коридора, после спря и разгъна бележката. Ръцете ѝ леко потрепераха.

Прочете първото изречение.

„Наистина мога да не го чета...“

Второто беше само от една дума.

„Не, не мога... достатъчно го карах да ме търси и не му отварях...“

Третото.

„Въпреки че му се сърдя, аз го обичам...“

Вдигна поглед от листа и го спря на стенния часовник. След десетина минути кукувичката щеше да се покаже и да отброи четири след обяд. Шърли влезе в стаята си и се доближи до прозореца. Харесваше ѝ това, че бави прочитането на бележката.

Погледна навън и очите ѝ се спряха на бряста в задния двор. От единия му клон висеше саморъчно направена люлка и сега в нея стоеше малко момиченце с червена рокличка, която се надигаше при залюляването напред. Зад люлката момченце на същата възраст я засилваше и смехът му се чуваше чак тук, в стаята.

Шърли се извърна с гръб към тях, усетила как нещо я жегва отвътре.

— Обичаш го, нали? — запита се тя на глас. — Понякога страшно му се ядосваш, но го обичаш! — погледна към листчето в ръката си и го разтвори. Прочете цялата бележка:

Държах се глупаво. Съжалявам. Нека да говорим все пак. Не може всичко да свърши просто така.

Щом се стъмни, ще те чакам под бряста. Ела.

Род.

Изведнъж, някак интуитивно, тя разбра, че Род няма да я потърси повече. Беше му затваряла телефона и вратата, последния път дори не му отвори. Сега той беше изпратил бележка по хлапето и това щеше да е последният му опит.

Тя я прочете отново.

После пак.

Нямаше нито една удивителна — само точки.

Шърли усети как стомахът ѝ се свива и едва сега разбра какво би значела загубата на Род. Допреди малко всичко беше игра, нещо като премерване на силите. Допреди малко Род съществуваше, търсеше я, а тя го наказваше за държанието му по време на последната им среща. Беше права, но прекалено сърдита и лоша към него... Тази вечер обаче, ако не отидеше под бряста, той щеше да изчезне.

Тя прочете още веднъж бележката и си представи как Род би казал тези думи. Погледна към задния двор. Момченцето и момиченцето бяха сменили местата си, но продължаваха да се люлеят. Брястът, започнал да съхне, но все още с достатъчно живот в себе си, разперваше над децата клони и по някои от тях се виждаха накацали гълъби. До смрачаване имаше повече от четири часа.

Достатъчно време за Шърли, за да си спомни някои от моментите, преживени с Род...

Кукувичката изскочи от часовника и сепна момичето.

Четири след обяд.

Времето започна да се движи по-бавно.

Малко преди да се стъмни, задуха силен вятър и Шърли видя облаците от прах, които се понесоха над улицата. Няколко човека притичаха и се скриха, а тя отиде в стаята си и погледна към задния двор. Децата вече се бяха прибрали, а люлката се въртеше и клатеше неравномерно под напора на вятъра. Отдавна не беше валяло и изглежда предстоеше да се развихри една от редовните летни бури.

Небето се разцепи надве от страхотна светкавица и момичето подскочи изплашено. Някъде отдалеч долетя и трясъкът на гръмотевицата, който премина в приглушен тътен. Сякаш митично чудовище се събуди дълбоко в недрата на земята. Почти веднага небето се разтвори и от него се изсипа страхотен порой. Вятърът изпищя в комина и Шърли погледна уплашено натам, като че ли очакваше в камината да се появи таласъм. Изведнъж се бе стъмнило, сенките на къщите се бяха размазали и превърнали в мрак. Брястът се открояваше

на фона на небето, а при следващата светкавица момичето видя и опустелите му клони.

Щом се стъмни, ще те чакам под бряста. Ела.

Тя потрепери и извърна глава да не гледа към бурята. Нима трябваше да излезе сега? Не, в никакъв случай!

Щом се стъмни, ще те чакам...

— Ще го направи... — прошепна Шърли. Погледна навън и в същото време нова светкавица освети завесата от капки, втурнали се лудо към земята. Въпреки това тя знаеше, че Род ще дойде. Дори да беше завалял сняг посред лято.

Грабна телефона и набра номера му. Някакво безпокойство я караше да бърза и тя сбърка цифрите.

Набра ги отново.

Звукът за свободна линия се задържа дълго, но отсреща никой не отговори. Шърли усети, че започва да се страхува. Извърна се с лице към нощта. Дори силуетът на бряста се беше размазал сред плющящите капки и тъмнината.

Безпокойството пак трепна в нея.

„От какво се страхувам? Не е само от бурята... Не е само от бурята, нали?“

Поредната светкавица освети задния двор и в него се мярна нещо, което преди малко го нямаше. Неясно светло петно, което би могло да е човек. Би могло да е Род!

Шърли се втренчи в мрака, но не успя да види нищо. Капките блъскаха в стъклото пред лицето ѝ, сякаш се опитваха да го преодолеят. Вятърът непрестанно виеше. Блесна още една светкавица и освети човека, който притича към дървото. Беше с дъждобран, лъснал от мокрото. Момичето не можа да види нищо повече. Трябваше да изчака до следващата светкавица. Човекът бе на няколко крачки от дървото, следователно вече трябваше да е под него.

Неясният страх трепна в гърдите ѝ, тя светна лампата, която нарочно държеше изгасена досега, за да може да вижда какво става навън, и облече късо дънково яке.

„Ще излезеш в този дъжд? Посред буря?“

Изгаси лампата и се залепи пак до прозореца. Вгледа се натам, където би трябвало да е брястът, и при следващата светкавица го видя.

Род се бе прилепил до ствола на дървото и гледаше към къщата. Миг след това мракът го погълна, а нощта се разтърси от гръмотевицата.

Страхът на Шърли се усили, без тя самата да може да си обясни причината. Като че ли предчувстваше някаква опасност. Отдръпна се от прозореца и в същото време от небето се втурна огнена ярост.

За миг момичето ослепя, после разбра, че електричеството на мълнията се е стоварило в задния двор, в клоните на бряста, че е разцепило полуизсъхналия му ствол.

— Род!!! — изпищя тя, сякаш мълнията бе връхлетяла отгоре ѝ.

Отвори прозореца и отвън я блъсна влажният въздух.

— Род! — извика с всички сила и видя пламъците, които облизваха разцепения ствол. Около тях беше малко по-светло, но Род не се виждаше. Дъждът продължаваше да се лее и за секунди удави огъня.

Едва сега тя усети ударите му върху лицето си. Видя, че водата влиза в стаята, но въобще не ѝ беше до това.

— Род! — извика отново и огледа с опънати докрай нерви тъмния двор. Вятърът довя мирис на дим и както ѝ се стори, на опърлено месо. Представи си овъгления труп и изтръпна.

— Род, не се шегувай! — извика, но вече знаеше, че се самозалъгва. Проблясна светкавица и освети разцепеното дърво. Никакъв Род.

— Господи! — потрепери, но се осмели да прекрачи перваза.

Краката ѝ тупнаха в мократа трева и тя осъзна, че е боса. Почувства се съвсем сама в нощта и страхът плъзна на хладни вадички по врата ѝ. Тя потрепера и си каза, че това е просто дъждът, който влиза под яката ѝ. Просто дъждът... Просто страхът... Докосна с пръсти тила си и разбра, че все още е сух. Значи беше страхът...

— Род! — извика пак, въпреки че усещаше колко сама е сред мрака.

„Род е вече само парче въглен... само разтопен дъждобран и изгорели за миг дрехи.“

Чувството за вина, по-силно от страха, я връхлетя и смаза.

„Ако не се бях правила толкова дълго на сърдита... Ако не бях такава...“

Приблужи прекършения бряст, а душата ѝ се стягаше в нажежени метални обръчи от страх и вина.

„Господи, Род...“

Нещо проблесна за миг зад ствола и бързо изгасна.

„Още гори... Всичко стана толкова бързо...“ — мина ѝ абсурдната мисъл, че Род дори не е имал време да умре.

Дъждът започна бързо да спира, така както беше се излял — изведнъж. Докато прекоси двора, Шърли беше съвсем мокра, а той бе спрял. Тя потрепера, този път от истински студ, и спря на пет-шест крачки от рухналото, наполовина овъглено дърво.

До него се търкаляше нещо черно — черно като въглен, по-черно от заобикалящата го нощ.

„Господи, това е овъгленият Род!“

Във въздуха нещо пукна и се появи малко пламъче, което след миг изчезна.

„Електричеството е още във въздуха...“ — мина през главата ѝ, но вече не се страхуваше. Сега беше останало само чувството за вина и загуба. Наоколо витаеше нещо нереално, по лицето ѝ се стичаха сълзи, а в гърдите ѝ напиреха обезумели самопроклетия.

На същото място, където преди малко се бе появило пламъчето, въздухът засия и сякаш се нажежи. Шърли отстъпи крачка назад и страхът ѝ се появи отново. Силен пукот я оглуши, а блясъкът на сто слънца за миг изгори очите ѝ. Нещо като че ли я блъсна и тя политна назад, ослепяла и оглушала. Падна в мократа трева и закри с длан очите си. Сякаш насън, тя ги притисна силно, докато изчезнаха огнените петна. Изглежда беше навехнала китката на дясната си ръка. Ушите ѝ пищяха, но когато отвори очи, веднага забрави за това.

Пред нея, на не повече от пет метра, стоеше кълбо от огън и енергия. Краищата му изглежда леко пукаха от влагата във въздуха, тъй като контурът му потрепваше. Шърли затаи дъх, вцепенена от гледката.

„Кълбовидна мълния!“

Огнената топка помръдна и се придвижи към момичето.

Шърли се бе сковала и не можеше да помръдне.

„Кълбовидна мълния!“ — можеше да мисли само за това.

Мълнията скъси още малко разстоянието и увисна във въздуха.

Шърли несъзнателно и мъчително преглътна така, като че ли го правеше за последен път. Беше чувала какви ли не неща за кълбовидните мълнии. Повечето не бяха никак окуражаващи.

Топката от енергия се отдръпна, сякаш да покаже, че нищо лошо няма да ѝ направи. Върна се до мястото на появяването си и застана неподвижно.

Срещу нея момичето също не помръдваше.

Ушите ѝ постепенно започнаха да възприемат звуците и тя долови пукането на кълбото. Синкавите му краища още потрепваха, а самото то приличаше на малко слънце.

Шърли се надигна внимателно, но мълнията трепна и тя пак застина.

Стояха така около минута, после нещо в средата на огненото кълбо започна да пращи, то се нагъна като нажежено желязо под ударите на невидим чук, деформира се и се удължи.

Шърли дишаше учестено, стараяйки се да не помръдва.

Мълнията се завъртя около оста си и заприлича на капка — с облата си част нагоре. Така би изглеждала капка лава, която пада от земята към небето.

Шърли гледаше замаяна и въпреки че продължаваше да не мърда, усети как страхът я напуска. Имаше нещо добро и омагьосващо в движението на огъня, в огъването, прищъпването и деформирането му.

Накрая мълнията застина във въздуха и само краищата ѝ продължиха леко да трептят.

Момичето ахна и се надигна.

Никога не беше виждала нещо подобно.

Не беше си и представяла, че такава гледка е възможна.

Стоеше смаяна, забравила за страховете си, омагьосана от случилото се.

Пред нея имаше сърце от огън, изваяно съвършено и с майсторство, което само природата може да постигне.

Нещо във вида му я подсети и тя прошепна с треперещ глас:

— Род? Ти ли си това, Род?

Виждали ли сте как кимва огнено сърце?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.